

gényének nagy erénye. A (poszt)háború útvesztője egyúttal a tudatalattié, amiként *a test a front*, ahol összeütközik ösztön és kultúra, mézárulás és humánregzés. A műbéli Vajdaság (Ex-Jugoszlávia) így kiszabadul a nyomorgató provincializmusból és partikularizmusból, és egyetemes dimenzióra tesz szert.

Danyi Zoltán írásművészetébe bele van táplálva Sziveri János költészetének tragikomikus testképe és radikalizmusa, Végel László társadalomkritikai reflektáltsága, Tolnai Ottó esztétikai kifinomultsága. Ebben a szókimondó, durva prózában árnyalt hasonlatokkal és összetett metaforákkal lehet találkozásunk. Maga a cím is egy nagy metafora, mely fikatív történetekké kidolgozva, sok kitűnő képbe szétosztva a regény kanyargós vezérfonalát képezi. A „gyász-munka” is eszünkbe juthat róla, mely egy országra, kultúrára, egy utópiára, egy elhalt világra vonatkozik. Az állati tetemek, amelyeket Danyi leír, feledhetetlenek, és nincs az az emlékezetpolitika, mely manipulálhatná őket.

A regény egyik legszebb metaforikus képe a temerini dögemésztő ároké, amelybe a főhős kis híján belepottyan. Egy ilyen árok választja el azokat – vízválasztó gyanánt –, akik hajlandók szembenézni a huszadik századi veszteségtörténetekkel, és akik nem. A balflótásról, aki tisztogatni próbálja magát kint a határban az árok partján, Danyi Zoltán azt írja, hogy „mint-ha egy iszapba mártott ággal akarna írni valamit a nadrádjára”. Remek hasonlat, ironikus és biblikus; lám, a vajdasági sárral írott szavak maradandók lehetnek.

Városaid bogok a hálón,
 mit kivetett reám az Úr.
 Vergődtem hát benned, Hazám,
 boldogan-boldogtalanul.
 (Szárszói töredék)